

Środa, 10 marca 2010 r.

Wdrażanie europejskiej strategii bezpieczeństwa oraz wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony

P7_TA(2010)0061

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 10 marca 2010 r. w sprawie wdrażania europejskiej strategii bezpieczeństwa oraz wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony (2009/2198 (INI))

(2010/C 349 E/13)

Parlament Europejski,

- uwzględniając tytuł V Traktatu o Unii Europejskiej, art. 346 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej oraz Protokoły 10 i 11,
- uwzględniając europejską strategię bezpieczeństwa (ESB) pt. „Bezpieczna Europa w lepszym świecie”, przyjętą przez Radę Europejską w dniu 12 grudnia 2003 r.,
- uwzględniając sprawozdanie na temat wdrażania europejskiej strategii bezpieczeństwa pt. „Utrzymanie bezpieczeństwa w zmieniającym się świecie”, przyjęte przez Radę Europejską w dniu 12 grudnia 2008 r.,
- uwzględniając sprawozdania prezydencji Rady UE w sprawie europejskiej polityki bezpieczeństwa i obrony (EPBiO) z dni 9 grudnia 2008 r. i 16 czerwca 2009 r.,
- uwzględniając konkluzje w sprawie EPBiO i deklarację „Dziesięć lat EPBiO – wyzwania i szanse”, przyjęte przez Radę w dniu 17 listopada 2009 r.,
- uwzględniając swoje poprzednie rezolucje na ten temat, w szczególności rezolucję z dnia 14 kwietnia 2005 r. w sprawie europejskiej strategii bezpieczeństwa ⁽¹⁾, z dnia 16 listopada 2006 r. w sprawie wdrożenia europejskiej strategii bezpieczeństwa w kontekście Europejskiej Polityki Bezpieczeństwa i Obrony (EPBiO) ⁽²⁾, z dnia 5 czerwca 2008 r. w sprawie wdrażania europejskiej strategii bezpieczeństwa oraz EPBiO ⁽³⁾ oraz z dnia 19 lutego 2009 r. w sprawie europejskiej strategii bezpieczeństwa i europejskiej polityki bezpieczeństwa i obrony ⁽⁴⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 19 lutego 2009 r. w sprawie roli NATO w strukturze bezpieczeństwa UE ⁽⁵⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 26 listopada 2009 r. w sprawie politycznego rozwiązania problemu piractwa u wybrzeży Somalii ⁽⁶⁾,
- uwzględniając wymianę listów między Unią Europejską a rządami Kenii i Republiki Seszeli, dotyczącą przekazywania tym krajom osób podejrzanych o akty piractwa i uzbrojonych bandytów pojmanych przez EUNAVFOR w strefie działań operacyjnych,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 22 października 2009 r. w sprawie instytucjonalnych aspektów utworzenia Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych ⁽⁷⁾,
- uwzględniając art. 48 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Zagranicznych (A7-0026/2010),

⁽¹⁾ Dz.U. C 33 E z 9.2.2006, s. 580.

⁽²⁾ Dz.U. C 314 E z 21.12.2006, s. 334.

⁽³⁾ Dz.U. C 285 E z 26.11.2009, s. 23.

⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2009)0075.

⁽⁵⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2009)0076.

⁽⁶⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2009)0099.

⁽⁷⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2009)0057.

Środa, 10 marca 2010 r.

Europejska strategia bezpieczeństwa: kompleksowe podejście

1. przypomina, że w europejskiej strategii bezpieczeństwa oraz w sprawozdaniu z jej wdrażania podkreśla się główne zagrożenia i wyzwania, przed którymi stoi Unia Europejska:

- rozprzestrzenianie broni masowego rażenia,
- terroryzm i przestępczość zorganizowaną,
- konflikty regionalne,
- niewydolne struktury państw,
- piractwo morskie,
- broń strzelecką i lekką, broń kasetową i miny lądowe,
- bezpieczeństwo energetyczne,
- konsekwencje zmian klimatu i klęski żywiołowe,
- cyberbezpieczeństwo,
- ubóstwo;

2. podkreśla, że poprzez wspólną politykę zagraniczną i bezpieczeństwa (WPZiB) oraz wspólną politykę bezpieczeństwa i obrony (WPBiO) Unia działa na rzecz stawienia czoła wyzwaniom i zagrożeniom przedstawionym w europejskiej strategii bezpieczeństwa, przyczyniając się tym samym do poprawy bezpieczeństwa europejskich obywateli;

3. podkreśla, że Unia musi rozwijać swoją autonomię strategiczną za pośrednictwem silnej i skutecznej polityki zagranicznej, bezpieczeństwa i obrony w celu zachowania pokoju, zapobiegania konfliktom, wzmocnienia bezpieczeństwa międzynarodowego, ochrony bezpieczeństwa swoich obywateli oraz obywateli, których dotyczą misje WPBiO, obrony swoich interesów na świecie i utrzymania swoich podstawowych wartości, przyczyniając się do skutecznego multilateralizmu wspierającego prawo międzynarodowe oraz wspierając poszanowanie praw człowieka i wartości demokratycznych na całym świecie, zgodnie z celami określonymi w art. 21 ust. 2 lit. e) TUE, celami i zasadami Karty Narodów Zjednoczonych, zasadami Aktu Końcowego z Helsinek oraz celami Karty Paryskiej, w tym dotyczącymi granic zewnętrznych;

4. podkreśla, że na Radzie Bezpieczeństwa ONZ spoczywa zasadnicza odpowiedzialność za utrzymywanie pokoju i bezpieczeństwa na świecie, i przypomina o konieczności reformy Organizacji Narodów Zjednoczonych w celu umożliwienia jej lepszego wypełniania swoich zadań i znajdowania skutecznych rozwiązań dla globalnych wyzwań i zagrożeń;

5. uznaje, że Unia powinna realizować te cele, zwiększając własną instytucjonalną zdolność reagowania na te wyzwania oraz poprzez wielostronną współpracę w ramach organizacji międzynarodowych – zwłaszcza Organizacji Narodów Zjednoczonych – i regionalnych – zwłaszcza OBWE i Unii Afrykańskiej, a także z tymi organizacjami, zgodnie z Kartą Narodów Zjednoczonych;

6. ponawia poparcie dla wypracowania przez Unię kompleksowego i proaktywnego podejścia w odpowiedzi na zagrożenia i wyzwania, polegającego na synergii różnych środków działania, tak cywilnych jak wojskowych, którymi dysponuje Unia i jej państwa członkowskie: zapobiegania konfliktom i zarządzania kryzysowego, pomocy finansowej i współpracy na rzecz rozwoju, polityki socjalnej i ochrony środowiska, instrumentów dyplomatycznych i polityki handlowej oraz rozszerzenia; podkreśla, że koordynacja środków cywilno-wojskowych stanowi realną wartość dodaną strategii zarządzania kryzysowego Unii;

Środa, 10 marca 2010 r.

7. w tym kontekście wzywa państwa członkowskie do skuteczniejszej koordynacji swoich strategii i środków krajowych z unijnymi w celu zapewnienia spójności, skuteczności oraz zwiększenia ich oddziaływania i widoczności w terenie;
8. wspiera – w związku z działaniami mającymi na celu zwalczanie terroryzmu – kontynuowanie podejścia opartego na unijnej strategii zapobiegania terroryzmowi oraz strategii UE w zakresie walki z radykalizacją postaw i rekrutacją terrorystów, w szczególności w odniesieniu do wykorzystywania internetu do celów terrorystycznych i radykalizacji postaw; proponuje ożywić debatę nad ochroną i promowaniem praw człowieka, ze szczególnym uwzględnieniem ofiar;
9. przyznaje, że bezpieczeństwo energetyczne ma zasadnicze znaczenie dla funkcjonowania państw członkowskich UE, i zachęca wobec tego państwa członkowskie do bliskiej współpracy nad tym aspektem polityki bezpieczeństwa;
10. przyjmuje z zadowoleniem starania państw członkowskich w kierunku zwalczania zagrożeń cybernetycznych; nalega, aby Rada i Komisja przedstawiły analizę wyzwań o charakterze cybernetycznym i działań opartych na najlepszych praktykach, mających na celu skuteczną i skoordynowaną reakcję na takie zagrożenia, co w przyszłości zaowocowałyby europejską strategią bezpieczeństwa cyberprzestrzeni;
11. ponawia zalecenie dotyczące dokonywania co pięć lat regularnego przeglądu europejskiej strategii bezpieczeństwa, pokrywającego się z początkiem nowej kadencji parlamentarnej, po przeprowadzeniu należytych konsultacji z Parlamentem Europejskim;
12. podkreśla, że biała księga, pozwalająca na pobudzenie szerokiej debaty publicznej, mogłaby zwiększyć widoczność WPBiO i wzmocnić współpracę w dziedzinie bezpieczeństwa i obrony poprzez lepsze zdefiniowanie celów i interesów UE w zakresie bezpieczeństwa i obrony w stosunku do dostępnych środków i zasobów, a w konsekwencji nadać bardziej skuteczny i konkretny charakter wdrażaniu europejskiej strategii bezpieczeństwa oraz planowaniu i prowadzeniu operacji UE w zakresie zarządzania kryzysowego;

Traktat z Lizbony i struktury wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony

13. zwraca się do Rady, aby w 2010 r. podjęła dogłębną debatę z Parlamentem Europejskim i parlamentami państw członkowskich na temat wdrażania nowych postanowień Traktatu z Lizbony dotyczących WPBiO, a w szczególności:
 - a. klauzuli o wzajemnej pomocy w przypadku zbrojnej agresji na terytorium jednego z państw członkowskich,
 - b. klauzuli solidarności w przypadku ataku terrorystycznego lub klęski żywiołowej bądź katastrofy spowodowanej przez człowieka,
 - c. roli Wiceprzewodniczącego Komisji / Wysokiego Przedstawiciela Unii ds. Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa, połączonej z ustanowieniem Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych (ESDZ), obejmującej – w szerokim pojęciu – zapobieganie konfliktom, cywilne/wojskowe struktury zarządzania kryzysowego oraz budowania pokoju,
 - d. poszerzenia zadań przypisanych WPBiO,
 - e. stałej uporządkowanej współpracy w przypadku tych państw członkowskich, których zdolności obronne spełniają surowsze kryteria i które zaciągnęły w tej dziedzinie bardziej wiążące wzajemne zobowiązania z uwagi na najbardziej wymagające misje, a także wzmocnionej współpracy,
 - f. utworzenia funduszu początkowego na działania przygotowawcze przed operacjami;
14. w następstwie wprowadzenia klauzuli o wzajemnej pomocy, o której mowa w art. 42 ust. 7 Traktatu z Lizbony, wzywa państwa członkowskie Unii Europejskiej będące członkami Unii Zachodnioeuropejskiej (UZE) do uchylecia traktatu z Brukseli zmienionego w 1954 r., w tym Zgromadzenia Parlamentarnego UZE;

Środa, 10 marca 2010 r.

15. w następstwie wprowadzenia do nowego traktatu klauzuli solidarności zwraca się do Rady o ponowne otwarcie debaty nad ustanowieniem europejskich sił ochrony ludności, m.in. w oparciu o sprawozdanie M. Barniera z maja 2006 r., umożliwiającym wzajemne dzielenie się środkami pośród państw członkowskich w celu skutecznej zbiorowej reakcji w przypadku klęsk żywiołowych lub katastrof spowodowanych przez człowieka; uważa, że wymiar wojskowy WPBiO również musi umożliwiać reagowanie na te zagrożenia o charakterze cywilnym;

16. w świetle postępów w dziedzinie WPBiO, które umożliwia Traktat z Lizbony, podkreśla zasadność i potrzebę ustanowienia Rady Obrony w ramach Rady ds. Zagranicznych, w skład której weszłoby ministrowie obrony pod przewodnictwem Wiceprzewodniczącego / Wysokiego Przedstawiciela i która odgrywałaby szczególną rolę w zwiększaniu współpracy oraz dostosowywaniu i integrowaniu potencjału wojskowego;

17. jest zdania, że wiceprzewodnicząca / wysoki przedstawiciel musi podjąć szybkie działania na rzecz poprawy spójności różnych zewnętrznych strategii politycznych UE, a przejawem tej spójności w terenie powinni być podlegający jej specjalni przedstawiciele / szefowie delegatur obdarzeni koniecznym autorytetem u zainteresowanych stron i wspólnoty międzynarodowej;

18. popiera ustanowienie Dyrekcji ds. Zarządzania Kryzysowego i Planowania (ang. Crisis Management and Planning Directorate – CMPD) odpowiedzialnej za zarządzanie kryzysowe pod kątem strategicznego planowania cywilnych i wojskowych operacji UE oraz uczestnictwa w opracowywaniu WPBiO, zwłaszcza jeżeli chodzi o potencjał cywilny i wojskowy; wyraża jednak ubolewanie z powodu znacznych opóźnień w tworzeniu tej nowej struktury; zwraca się o bliską koordynację w ramach ESDZ między, z jednej strony, strukturami CMPD i innymi strukturami WPBiO, a z drugiej strony, platformą kryzysową i innymi odpowiednimi służbami Komisji, które powinny być włączone do ESDZ w celu zbudowania skoordynowanego potencjału planowania strategicznego dla wypracowania kompleksowego podejścia europejskiego;

19. wzywa Wysoką Przedstawiciel / Wiceprzewodniczącą Komisji, Radę i państwa członkowskie do opanowania braku równowagi między cywilnym i wojskowym potencjałem w zakresie planowania oraz do zapewnienia w ramach misji EPBiO odpowiednich i wystarczających kompetencji w dziedzinach takich jak wymiar sprawiedliwości, administracja cywilna, służby celne i mediacja;

20. ponownie opowiada się za utworzeniem stałego centrum operacyjnego UE pod zwierzchnictwem wiceprzewodniczącej / wysokiej przedstawiciel, którego zadaniem byłoby operacyjne planowanie i prowadzenie operacji wojskowych; zwraca się o przyłączenie centrum operacyjnego do ESDZ; podkreśla, że podział obecnego systemu na siedem sztabów powoduje utratę skuteczności i zdolności reagowania, a także ogromne koszty, oraz że do koordynacji cywilno-wojskowej w terenie konieczny jest jeden stały rozmówca w dziedzinie wojskowości; uważa, że stałe centrum operacyjne można by zatem uznać za element potencjału planowania i prowadzenia operacji wojskowych oraz usytuować w tym samym miejscu co CPCC, aby umożliwić synergię niezbędną do skutecznej koordynacji cywilno-wojskowej; ponownie stwierdza, że centrum operacyjne UE ułatwiłoby współpracę z NATO, nie naruszając autonomii decyzji obu organizacji;

21. podkreśla potrzebę szybkiego wprowadzenia stałej uporządkowanej współpracy w oparciu o możliwie jak najbardziej inkluzywne kryteria, co powinno doprowadzić do zwiększonego zaangażowania państw członkowskich w ramach WPBiO;

22. podkreśla, że postępy w ramach WPBiO i jej rozwijanie muszą odbywać się w pełnym poszanowaniu dla neutralności i nieangażowania się niektórych państw członkowskich UE, nie naruszając w żaden sposób tych zasad;

23. podkreśla znaczenie wspomnianych reform dla realizacji ambitnych celów postawionych przed WPBiO, ponowionych w grudniu 2008 r. i zatwierdzonych przez Radę Europejską, oraz dla zwiększenia skuteczności i wartości dodanej WPBiO, jako że rośnie zapotrzebowanie na to narzędzie;

Środa, 10 marca 2010 r.

Operacje wojskowe i misje cywilne

24. przyjmuje z zadowoleniem dorobek EPBiO/WPBiO z okazji jej dziesiątej rocznicy i przypomina, że Unia podejmuje operacje cywilne i wojskowe w ramach WPBiO w odpowiedzi na zagrożenia dla bezpieczeństwa międzynarodowego i europejskiego; odnotowuje, że większość tych misji dotyczyła cywilnego zarządzania kryzysowego; wyraża uznanie dla ok. 70 tys. członków personelu zaangażowanych w 23 misje i operacje EPBiO – już zakończone, jak i trwające; składa wyrazy uznania dla Javiera Solany, dotychczasowego sekretarza generalnego Rady / wysokiego przedstawiciela ds. wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa, za podjęte wysiłki na rzecz rozwoju EPBiO; ponownie wzywa państwa członkowskie do określenia kryteriów rozmieszczania misji WPBiO oraz zastanowienia się nad kwestią krajowych zastrzeżeń wobec tych operacji;

Somalia – Róg Afryki

25. przyjmuje z zadowoleniem operację morską Unii Europejskiej w Somalii EUNAVFOR Somalia – operacja „Atalanta”, stanowiącą skuteczny wkład w walkę z piractwem w Zatoce Adeńskiej i wzdłuż wybrzeży Somalii, mającą szczególnie na celu dopilnowanie, aby pomoc humanitarna dotarła do wszystkich potrzebujących w tym kraju; podkreśla, że operacja „Atalanta” stała się kluczowym narzędziem w walce z piractwem, m.in. poprzez Centrum Bezpieczeństwa Morskiego w Rogu Afryki; przyjmuje z zadowoleniem decyzję Rady w sprawie przedłużenia misji o kolejny rok do grudnia 2010 r. i odnotowuje poszerzenie mandatu tej operacji, która odpowiada bezpośredniemu interesowi UE w zakresie bezpieczeństwa (bezpieczeństwo obywateli i dostaw, ochrona statków narażonych na ataki) i stanowi reakcję na pilne potrzeby humanitarne i operacyjne (eskortowanie statków wycarterowanych przez Światowy Program Żywnościowy i dostarczających żywność przeznaczoną dla ludności somalijskiej oraz statków dostarczających wsparcie logistyczne wojskowej misji obserwacyjnej Unii Afrykańskiej w Somalii (AMISOM)); pochwała jednocześnie jej wkład we wzmocnienie współpracy sił morskich w Europie i rozwój morskiego wymiaru WPBiO; przyjmuje również z zadowoleniem udział krajów trzecich (Norwegia, Chorwacja i Czarnogóra) w tej operacji, a także dobrą współpracę z innymi siłami morskimi obecnymi w regionie, zwłaszcza w ramach mechanizmu SHADE (Shared Awareness and Deconfliction); ubolewa jednak z powodu nieustających problemów ze ściganiem osób podejrzanych o piractwo i rozbój z bronią w rękę, zatrzymanych w strefie działań operacyjnych, co podważa wiarygodność międzynarodowych wysiłków przeciwko aktom piractwa;

26. podkreśla konieczność zajęcia się przyczynami zjawiska piractwa, które mają korzenie w niestabilności i ubóstwie panującym w Somalii, i uważa w związku z tym, że UE powinna wspierać tymczasowy rząd federalny poprzez działania mające na celu przywrócenie bezpieczeństwa, stabilności politycznej i praworządności oraz promowanie zrównoważonego rozwoju, w ramach partnerstwa z Unią Afrykańską i Organizacją Narodów Zjednoczonych, a także powinna opracować wspólną strategię w celu zainicjowania regionalnego procesu pokojowego;

27. apeluje o uwzględnienie w podejściu UE do Somalii faktu, że jedynie szeroko zakrojone długofalowe działania na rzecz budowy państwowości, wykraczające poza rozbudowę sił bezpieczeństwa tymczasowego rządu federalnego, przyczynią się do osiągnięcia w trwały sposób pokoju i bezpieczeństwa w tym kraju; wzywa zatem Radę i Komisję do zaproponowania ambitnej, wspólnej i kompleksowej strategii UE na rzecz Somalii;

28. podkreśla w szczególności potrzebę pilnego działania, aby umożliwić utrzymanie się tymczasowego rządu federalnego i rozszerzenie jego kontroli na terytorium somalijskim; w tym kontekście przyjmuje z zadowoleniem fakt, że w dniu 25 stycznia 2010 r. Rada zgodziła się powołać misję wojskową WPBiO (misja szkoleniowa UE – EUTM Somalia), która ma przyczynić się do szkolenia somalijskich sił bezpieczeństwa w Ugandzie, w bliskiej koordynacji z partnerami UE, w tym z tymczasowym rządem federalnym, Ugandą, Unią Afrykańską, Organizacją Narodów Zjednoczonych i Stanami Zjednoczonymi; wzywa wysoką przedstawiciel do informowania w związku z tym Parlamentu Europejskiego i konsultowania się z nim;

29. podkreśla również znaczenie zwiększenia potencjału w zakresie obserwacji morza w regionie, zwłaszcza poprzez szkolenia i utworzenie sieci straży przybrzeżnych krajów regionu, i uważa, że UE musi wziąć udział w tych staraniach, wspierając kodeks postępowania z Dżibuti i związany z nim plan wdrożeniowy opracowany przez Międzynarodową Organizację Morską, w formie uzgodnionej przez państwa regionu (ośrodek wymiany informacji w Jemenie i ośrodek szkolenia załóg statków w Dżibuti);

30. w odniesieniu do sytuacji w Jemenie przypomina o swojej rezolucji z dnia 10 lutego 2010 r. i wzywa Komisję i Radę oraz partnerów międzynarodowych, w tym państwa sąsiadujące z Jemenem, do wsparcia rządu poprzez kompleksowe podejście obejmujące reformę sektora bezpieczeństwa, przeciwdziałanie terroryzmowi, a także dialog polityczny, pomoc humanitarną i gospodarczą oraz edukację;

Środa, 10 marca 2010 r.

Afganistan i Pakistan

31. przypomina o znaczeniu stabilizacji bezpieczeństwa i sytuacji politycznej w Afganistanie i Pakistanie w celu powstrzymania globalnych zagrożeń bezpośrednio dotyczących bezpieczeństwa Europejczyków (terroryzm, handel narkotykami, rozprzestrzenianie broni masowego rażenia) i w związku z tym przyjmuje z zadowoleniem plan działania UE na rzecz Afganistanu i Pakistanu, przyjęty przez Radę w dniu 27 października 2009 r.; ponownie przypomina o potrzebie wypracowania kompleksowego podejścia do rozwiązywania tych kwestii, ściślej wiążącego bezpieczeństwo z rozwojem, praworządnością i poszanowaniem praw człowieka, a także zagadnieniami związanymi z płcią; zwraca się zatem do Rady i Komisji o podjęcie bardziej konkretnych kroków w tym kierunku, w tym poprzez zwiększenie wkładu UE i zapewnienie poprawy spójności poszczególnych działań UE, państw członkowskich i wspólnoty międzynarodowej;

32. uważa, że zwiększenie potencjału instytucyjnego i administracyjnego państwa afgańskiego, zwłaszcza systemu wymiaru sprawiedliwości i organów stojących na straży praworządności innych niż policja, musi stanowić priorytet we wdrażaniu nowej strategii europejskiej;

33. wzywa Radę i Komisję do znaczącego zwiększenia środków przeznaczonych na zaangażowanie cywilne w Afganistanie w celu uwiarygodnienia w oczach Afgańczyków i partnerów międzynarodowych cywilnego charakteru priorytetów UE i zwiększenia ich widoczności; podkreśla znaczenie ustanowienia skutecznej i niezawodnej policji cywilnej dla budowy praworządności w Afganistanie i wyraża uznanie dla pracy misji EUPOL w Afganistanie; zwraca się do Rady o pilne zarządzenie stałemu niedoborowi personelu misji EUPOL oraz o ułatwienie jej rozmieszczania w prowincjach poprzez dostarczenie dodatkowych miejsc zakwaterowania i adekwatnego wsparcia logistycznego misji; wzywa NATO do ściślejszej współpracy z misją i do koordynacji swoich działań policyjnych z EUPOL pod auspicjami międzynarodowej rady ds. koordynacji sił policyjnych (IPCB);

34. popiera propozycję Rady dotyczącą zbadania ewentualności misji wsparcia Pakistanu w reformie sektora bezpieczeństwa i w budowie potencjału walki z terroryzmem, tak aby pomóc temu krajowi w określeniu strategii zapobiegania terroryzmowi obejmującej dialog na temat praworządności i praw człowieka;

Bałkany

35. wyraża uznanie w związku z powodzeniem rozmieszczenia misji EULEX Kosowo na całym terytorium Kosowa i podkreśla, że wszystkie elementy misji (policja, wymiar sprawiedliwości, organy celne) powinny bez przeszkód móc funkcjonować na całym jego terytorium, w tym na północy;

36. w związku z tym przyjmuje z zadowoleniem podpisanie protokołu o współpracy policyjnej między misją EULEX Kosowo a Serbią i przypomina o ściśle technicznym charakterze tego protokołu, którego celem jest ułatwienie walki z zorganizowaną przestępczością;

37. potępia wszelkie wrogie działania wobec misji EULEX Kosowo, której zadaniem jest współpraca z władzami Kosowa na rzecz ustanowienia i wzmocnienia praworządności z korzyścią dla wszystkich społeczności w Kosowie;

38. zwraca się do Rady o rozważenie uruchomienia operacji wojskowej WPBiO celem zastąpienia KFOR;

39. w odniesieniu do Bośni i Hercegowiny przypomina, że mimo utrzymujących się trudności politycznych sytuacja w zakresie bezpieczeństwa pozostaje stosunkowo spokojna i stabilna, oraz podkreśla wkład operacji wojskowej UE (EUFOR ALTHEA) w tej dziedzinie; popiera decyzję Rady dotyczącą skoncentrowania działań misji policyjnej Unii Europejskiej (EUPM) na walce z zorganizowaną przestępczością i korupcją oraz podkreśla znaczenie kompleksowego podejścia do dziedziny praworządności (policja – wymiar sprawiedliwości – więziennictwo); zachęca Radę do szybkiego podjęcia decyzji na rzecz zmiany charakteru operacji wojskowej ALTHEA i skoncentrowaniu jej na szkoleniu bośniackich sił zbrojnych; ubolewa nad brakiem zgodnej decyzji politycznej dotyczącej przyszłości sił międzynarodowych w Bośni i Hercegowinie, co prowadzi do jednostronnego wycofywania się niektórych państw uczestniczących w siłach i grozi podważeniem wiarygodności i spójności europejskich działań w Bośni i Hercegowinie; przypomina Radzie o utrzymaniu w mocy uzgodnionej w Salonikach w 2003 r. perspektywy przystąpienia do UE;

Środa, 10 marca 2010 r.

Kaukaz

40. przypomina o decydującej roli UE w uniknięciu eskalacji konfliktu między Gruzją a Rosją, zwłaszcza dzięki szybkiemu uruchomieniu misji obserwacyjnej mającej na celu nadzór wdrażania porozumień z dni 12 sierpnia i 8 września 2008 r.; ubolewa, że Federacja Rosyjska nie wypełniła dotychczas swoich zobowiązań w związku z tymi porozumieniami; podkreśla, że rola misji obserwacyjnej UE w Gruzji jest szczególnie istotna po wycofaniu misji OBWE i Narodów Zjednoczonych;

41. opowiada się za przedłużeniem misji o kolejny rok i apeluje o poprawę jej zdolności prowadzenia obserwacji, w tym wyposażenia technicznego; ubolewa, że rosyjskie i lokalne siły uniemożliwiają członkom personelu misji udanie się do separatystycznych regionów Osetii Południowej i Abchazji;

Bliski Wschód

42. uważa, że UE musi rozszerzyć działania na terytoriach palestyńskich; wyraża uznanie dla pracy wykonanej przez misję policyjną EUPOL COPPS oraz zwraca się do Rady o rozważenie wzmocnienia tej misji i zaproponowanie nowej formy utrzymania i zwiększenia skuteczności misji wsparcia na posterunku granicznym w Rafah (EUBAM Rafah), a także sposobów złagodzenia dramatycznego kryzysu humanitarnego w Strefie Gazy;

43. w odniesieniu do misji EUJUST LEX w Iraku popiera stopniową realizację działań na terytorium Iraku w zależności od lokalnej sytuacji w zakresie bezpieczeństwa;

Afryka Subsaharyjska

44. uznaje konieczność zaangażowania się UE w reformę sektora bezpieczeństwa w szeregu krajów afrykańskich, jak Demokratyczna Republika Konga i Gwinea Bissau, i zwraca się do Rady o prowadzenie działań w oparciu o kompleksowe podejście do reformy sektora bezpieczeństwa oraz o regularną ocenę skuteczności i oddziaływania tych misji;

Haiti

45. w odniesieniu do sytuacji na Haiti podkreśla znaczenie koordynacji europejskich środków wsparcia; w tym kontekście przyjmuje z zadowoleniem wspólny wkład UE, w liczbie co najmniej 300 funkcjonariuszy policji, w zapewnienie tymczasowego wzmocnienia sił policyjnych Misji Stabilizacyjnej ONZ na Haiti (MINUSTAH) oraz decyzję Rady w sprawie utworzenia w Brukseli komórki EUCO Haiti, która będzie koordynowała udział zasobów wojskowych i bezpieczeństwa państw członkowskich, tak aby zaspokoić potrzeby określone przez ONZ, uzupełniając w ten sposób Ośrodek Monitorowania i Informacji (MIC); wyraża jednak ubolewanie z powodu braku koordynacji między państwami członkowskimi i Unią Europejską w odniesieniu do Haiti; zwraca się do wysokiej przedstawiciel / wiceprzewodniczącej, aby stanęła na czele europejskich wysiłków w tym obszarze;

Zebrane doświadczenia

46. podkreśla znaczenie procesów gromadzenia doświadczeń z operacji UE i wzywa Radę do refleksji nad mechanizmem umożliwiającym zaangażowanie go w te procesy; w związku z tym pragnie być informowany o pierwszym sprawozdaniu rocznym na temat określenia i wdrażania wniosków z doświadczeń z misji cywilnych; nalega, aby wysoka przedstawiciel / wiceprzewodnicząca zainicjowała dogłębną i transparentną kontrolę przeszłych i obecnych misji EPBiO/WPBiO w celu określenia ich mocnych i słabych punktów;

47. przyjmuje z zadowoleniem udane zastąpienie unijnej operacji EUFOR w Czadzie i Republice Środkowoafrykańskiej przez misję ONZ w Republice Środkowoafrykańskiej i Czadzie (MINURCAT), a obecnie pragnie być informowany o trwającym procesie gromadzenia doświadczeń, w szczególności w odniesieniu do kwestii, w jaki sposób można zapobiec w przyszłych misjach istniejącym brakom i problemom związanym z konkretną współpracą z ONZ i Unią Afrykańską;

Środa, 10 marca 2010 r.

Polityka ćwiczeń

48. podkreśla, że planowanie i prowadzenie ćwiczeń UE w obszarze WPBiO, będących elementem ambitniejszej polityki ćwiczeń UE – w tym możliwość prowadzenia przez UE ćwiczeń praktycznych (LIVEX) – przyczyniłoby się znacznie do skuteczniejszej koordynacji potencjału państw członkowskich, pobudzając poprawę interoperacyjności i wymianę doświadczeń;

Uwzględnianie aspektu płci i praw człowieka

49. przypomina o znaczeniu systematycznego ujmowania aspektów dotyczących praw człowieka i płci na wszystkich etapach operacji WPBiO, zarówno na etapie planowania, jak i wdrażania; zwraca się o uwzględnienie rezolucji Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1325 (2000) i nr 1889 (2009) w sprawie kobiet, pokoju i bezpieczeństwa zarówno podczas szkolenia personelu, jak i w trakcie operacji, oraz apeluje, aby większy odsetek personelu wysyłanego na misje stanowiły kobiety; zaleca rozszerzenie szkolenia personelu w zakresie praw człowieka i wiedzy o społeczeństwie obywatelskim;

Nierozprzestrzenianie broni i rozbrojenie

50. przyjmuje z zadowoleniem rezolucję nr 1887 (2009) Rady Bezpieczeństwa ONZ i w pełni popiera zawarte w niej apele o zaprzestanie rozprzestrzeniania broni jądrowej oraz o zintensyfikowanie działań na rzecz rozbrojenia pod ścisłą i skuteczną kontrolą międzynarodową; wzywa państwa członkowskie do sformułowania zdecydowanego wspólnego stanowiska na konferencję przeglądową układu o nierozprzestrzenianiu broni jądrowej, która odbędzie się w 2010 r., oraz przypomina o swoim zaleceniu dla Rady z dnia 24 kwietnia 2009 r. w sprawie nierozprzestrzeniania broni jądrowej oraz przyszłości układu o nierozprzestrzenianiu broni jądrowej (NPT)⁽¹⁾, w którym podkreślono konieczność dalszego umocnienia wszystkich trzech filarów układu o nierozprzestrzenianiu broni jądrowej, a mianowicie nierozprzestrzeniania, rozbrojenia i współpracy w zakresie wykorzystania energii atomowej do celów cywilnych; wzywa ponadto do ratyfikacji i wprowadzenia w życie traktatu o całkowitym zakazie prób jądrowych;

51. podkreśla znaczenie opracowania międzynarodowego systemu bezpiecznych i gwarantowanych dostaw paliwa jądrowego (tj. międzynarodowego systemu banku paliwa podlegającego kontroli MAEA) i mechanizmów lepszego egzekwowania tzw. klauzuli BMR, która jest częścią porozumień o współpracy zawieranych między UE a państwami trzecimi;

52. przyjmuje z zadowoleniem oświadczenia i zadeklarowane cele nowej administracji amerykańskiej oraz jej zobowiązanie do dokonania postępów w dziedzinie rozbrojenia jądrowego i wzywa do ścisłej współpracy między UE i USA w zakresie propagowania nierozprzestrzeniania broni jądrowej; wzywa obie europejskie potęgi jądrowe, aby w zdecydowany sposób wyraziły poparcie dla tego zobowiązania i przedstawiły nowe środki niezbędne do jego realizacji; jednocześnie przyjmuje z zadowoleniem zobowiązanie Federacji Rosyjskiej i Stanów Zjednoczonych do kontynuowania negocjacji w celu zawarcia nowego, kompleksowego i prawnie wiążącego porozumienia, zastępującego układ o redukcji i ograniczeniu zbrojeń strategicznych (START I), który wygasł w grudniu 2009 r.; oczekuje konkretnych wyników w tym zakresie w możliwie najkrótszym czasie;

53. zwraca uwagę na porozumienie koalicji niemieckiej z dnia 24 października 2009 r. w sprawie wycofania amerykańskiej broni jądrowej z obszaru Niemiec w kontekście poparcia dla polityki prezydenta Baracka Obamy na rzecz świata wolnego od broni jądrowej, potrzebę etapów pośrednich w osiągnięciu tego celu oraz konieczność nadania nowej dynamiki procesowi kontroli zbrojeń i rozbrojenia podczas konferencji przeglądowej NPT w 2010 r.; zachęca inne państwa członkowskie, na terytorium których znajduje się amerykańska broń jądrowa, aby również przyjęły podobne, wyraźne zobowiązanie; w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje pismo skierowane dnia 26 lutego 2010 r. przez ministrów spraw zagranicznych Niemiec, Holandii, Belgii, Luksemburga i Norwegii do Sekretarza Generalnego NATO wzywające do wszechstronnej dyskusji w ramach tej organizacji na temat sposobu realizacji ogólnego celu politycznego stworzenia świata bez broni jądrowej;

54. ponownie wyraża zaniepokojenie sytuacją w Iranie i w Korei Północnej, przypominając o podjętym przez UE zobowiązaniu do wykorzystania wszelkich dostępnych jej instrumentów w celu podjęcia działań zapobiegających, odstraszających, blokujących, a w razie potrzeby udaremniających wobec programów rozprzestrzeniania, które wywołują obawy na całym świecie; przypomina jednak, że rozbrojenie, którego podjęły się niektóre państwa, nie ma bezpośredniego związku z chęcią zatrzymania lub kontynuowania swoich programów rozprzestrzeniania przez inne państwa, co musi prowadzić do stanowczej polityki wobec państw lub organizacji gotowych do zaangażowania się lub już biorących udział w procesie rozprzestrzeniania broni masowego rażenia; podkreśla znaczenie konsekwentnego działania wszystkich państw członkowskich zgodnego z podejściem Unii Europejskiej do tej kwestii;

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2009)0333.

Środa, 10 marca 2010 r.

55. wskazuje, w odniesieniu do konwencjonalnego rozbrojenia, że należy zwrócić szczególną uwagę na dalsze prowadzenie rozmów dotyczących międzynarodowej umowy regulującej handel bronią;

56. ponawia pełne poparcie dla rozbrojenia na szerszą skalę i całkowitego zakazu używania broni, takiej jak broń chemiczna i biologiczna, miny przeciwpiechotne, amunicja kasetowa i amunicja zawierająca zubożony uran, które powodują ogromne cierpienie osób cywilnych; wzywa w związku z tym do wzmożenia wielostronnych działań w celu zapewnienia pełnej realizacji konwencji o zakazie broni chemicznej (CWC), konwencji o broni biologicznej i toksycznej (BTWC), konwencji o broni kasetowej (CCM) i konwencji o zakazie stosowania min przeciwpiechotnych (APMC) oraz do dalszego rozwijania międzynarodowego systemu skierowanego przeciw rozprzestrzenianiu broni masowego rażenia; w tym kontekście z zadowoleniem przyjmuje zobowiązania podjęte przez wszystkie państwa członkowskie UE oraz przyjęcie przez UE wspólnego stanowiska w sprawie wywozu broni wraz z postanowieniem art. 28B ust. 1 Traktatu z Lizbony, na mocy którego powierza się UE wspólne działania rozbrojeniowe;

Rozwój potencjału

57. przypomina, że w perspektywie spełnienia rosnących wymogów operacyjnych i profesjonalizacji zarządzania kryzysowego Unia musi rozwinąć swój potencjał cywilny i wojskowy; w tym celu zachęca Radę do określenia nowego ogólnego celu, który mógłby obejmować wymiar cywilny i wojskowy oraz powinien być ukierunkowany przede wszystkim na skuteczne budowanie potencjału;

58. podkreśla potrzebę poszukiwania synergii między potencjałem cywilnym i wojskowym oraz określenia obszarów, w których państwa członkowskie mogłyby łączyć wysiłki i potencjał na szczeblu UE w trudnym kontekście gospodarczym, co jest kluczowe dla przewyższenia łącznych skutków rosnących kosztów wyposażenia obronnego i istniejących limitów wydatków obronnych, wykorzystując również możliwości wynikające z utworzenia ESDZ, która powinna posiadać jedną jednostkę nadzorującą rozwój potencjału cywilnego i wojskowego;

59. ponawia poparcie dla ambitnych celów wzmocnienia potencjału cywilnego i wojskowego określonych podczas Rady Europejskiej w grudniu 2008 r.; zwraca się do Rady, aby pomimo obecnego kryzysu gospodarczego dokonała postępów we wdrażaniu projektów zaproponowanych w tych ramach; zwraca się do Rady o regularne informowanie go o staraniach podjętych w tym celu przez państwa członkowskie;

60. podkreśla liczne zidentyfikowane przeszkody w szybkim uruchamianiu misji cywilnych; wzywa państwa członkowskie, aby zachęciły resorty sprawiedliwości i spraw wewnętrznych do przejęcia odpowiedzialności w tej dziedzinie; w związku z tym popiera wysiłki Rady mające na celu łatwiejsze udostępnianie i rozmieszczanie wykwalifikowanego, odpowiednio przeszkolonego i zrównoważonego pod względem płci personelu cywilnego (przyjmowanie krajowych strategii i wspólnych norm, poprawa procesu konstytuowania sił i szkolenia przed rozmieszczeniem, przegląd koncepcji cywilnych zespołów reagowania (CRT)) oraz szybkie udostępnianie wyposażenia dla nowych misji cywilnych (ustanawianie umów ramowych i projekt stałego magazynowania); w związku z tym przyjmuje z zadowoleniem decyzję w sprawie utworzenia tymczasowego magazynu wyposażenia w ramach misji policyjnej UE w Bośni i Hercegowinie;

61. podkreśla potrzeby misji cywilnych w zakresie dysponowania zintegrowanymi i bezpiecznymi narzędziami komunikacji zgodnymi z wojskowymi systemami komunikacji;

62. zwraca się do Rady o wyposażenie ESDZ w stałą strukturę skupiającą funkcje pomocnicze wspólne dla misji cywilnych i operacji wojskowych (procedury rekrutacji i udzielania zamówień), tak aby misje te mogły skoncentrować się na swoim pierwotnym zadaniu;

63. podkreśla potrzebę ścisłej koordynacji pomiędzy cywilnymi misjami WPBiO a innymi instrumentami UE w celu racjonalizacji wykorzystania zasobów; zwraca się do wysokiej przedstawiciel / wiceprzewodniczącej, aby uzgodniła z Komisją planowanie wspólnie z ESDZ swoich działań w podobnych dziedzinach; wzywa do stałej wymiany informacji między misjami cywilnymi WPBiO a podmiotami odpowiedzialnymi za wewnątrz europejską współpracę policyjną i sądową, w szczególności Europolem, zwłaszcza w dziedzinie zwalczania zorganizowanej przestępczości;

Środa, 10 marca 2010 r.

64. odnotowuje, że grupy bojowe, mimo ich znacznego kosztu, nie zostały dotychczas wykorzystane – z powodów politycznych, lecz także z uwagi na bardzo rygorystyczne warunki ich rozmieszczenia; opowiada się za bardziej skutecznym i elastycznym użyciem grup bojowych, tak aby można je wykorzystywać jako siły rezerwowe lub częściowy substytut w przypadku niezadawalającego procesu konstytuowania sił, jednocześnie biorąc zawsze pod uwagę wolę państw współtworzących określone grupy; zwraca się o przedłużenie tymczasowego porozumienia w sprawie pokrycia kosztów związanych ze strategicznym rozmieszczeniem grup bojowych, a także o poszerzenie wspólnych kosztów związanych z wykorzystaniem grup bojowych; zwraca się do Rady o rozmieszczenie ich w ramach pełnowymiarowych ćwiczeń wojskowych; wyraża uznanie dla prac podjętych z inicjatywy szwedzkiej prezydencji dotyczących warunków i elastyczności wykorzystania grup bojowych i na tej podstawie wzywa państwa członkowskie do wdrożenia przyjętych zaleceń;

65. wyraża uznanie w związku z postępami dokonanymi w dziedzinie potencjału wojskowego i cywilnego oraz wzywa do szybkich postępów w zakresie:

- projektów umożliwiających szybsze rozmieszczanie misji w ramach EPBiO i sił UE, a mianowicie:
 - ustanowienia europejskiej floty transportu lotniczego i projektu zarządzania przyjętego przez 14 państw członkowskich podczas Rady ds. Ogólnych i Stosunków Zewnętrznych z udziałem ministrów obrony w dniu 17 listopada 2009 r., utworzenia europejskiego dowództwa transportu lotniczego w Eindhoven i stworzenia wielonarodowej jednostki złożonej z samolotów A400M – przy czym wyraża ubolewanie z uwagi na znaczne opóźnienia w realizacji i wzywa odnośnie państwa członkowskie oraz EADS do pomyślnego zakończenia projektu A400M w celu szybkiego utworzenia wielonarodowej jednostki; podkreśla znaczenie wykorzystania wojskowego potencjału transportowego we wspieraniu operacji w zakresie ochrony cywilnej i zarządzania kryzysowego;
 - modernizacji śmigłowców i szkoleń załóg, a także projektu przyszłego ciężkiego śmigłowca transportowego,
- projektów w celu poprawy informacji wywiadowczych dostarczanych zespołom wojskowym rozmieszczanym przez Unię Europejską:
 - nowej generacji satelitów obserwacyjnych (program MUSIS),
 - umów między niektórymi państwami członkowskimi a Centrum Satelitarnym Unii Europejskiej (EUSC) mających na celu ułatwienie dostępu tego centrum do obrazów ze źródeł rządowych (Helios II, Cosmo-Skymed i SAR-Lupe),
 - prac Europejskiej Agencji Obrony (EAO) dotyczących formułowania potrzeb wojskowych w dziedzinie obserwacji przestrzeni kosmicznej,
 - projektu systemu globalnego monitorowania środowiska naturalnego i bezpieczeństwa (GMES) – przy czym wyraża ubolewanie, że projekt ten nie uwzględnia wystarczająco szczególnych potrzeb sektora bezpieczeństwa i obrony, zwłaszcza pod względem rozdzielczości obrazów; proponuje, aby Centrum Satelitarne Unii Europejskiej odgrywało rolę pośrednika w tej dziedzinie;
- projektów mających na celu wzmocnienie wymiaru morskiego UE, udostępniających z myślą o nim zasoby wojskowe WPBiO:
 - ustanowienia systemu nadzoru morskiego na wzór modelu bałtyckiego (SUBCAS) w celu zwiększenia bezpieczeństwa transportu morskiego, kontroli nielegalnej imigracji i handlu ludźmi, a także walki z zanieczyszczeniem mórz,
 - strategii integracji nadzoru morskiego przewidzianej na 2010 r.; uważa, że brak współpracy między poszczególnymi europejskimi podmiotami nie powinien w żadnym razie stanowić przeszkody we wdrażaniu tych projektów;

Środa, 10 marca 2010 r.

66. przyjmuje z zadowoleniem decydującą rolę EAO w rozwoju tego kluczowego potencjału obronnego, zwłaszcza dzięki ustanowieniu wspólnych programów; zwraca się do państw członkowskich o większe wykorzystanie potencjału EAO zgodnie z nowym traktatem, o przyznanie jej budżetu odpowiadającego pokładanym w niej oczekiwaniom i ułatwienie jej planowania prac poprzez przyjęcie trzyletnich ram finansowych i programu prac; zwraca się do państw członkowskich o jak najszybsze sfinalizowanie ustaleń administracyjnych między EAO a Wspólną Organizacją Współpracy w dziedzinie Uzbrojenia (OCCAR) oraz porozumienia w sprawie bezpieczeństwa między UE a OCCAR w celu skutecznego zorganizowania ich współpracy w dziedzinie uzbrojenia;

67. popiera ustanowienie konkurencyjnej europejskiej bazy technologiczno-przemysłowej sektora obronnego oraz otwartego i przejrzystego europejskiego rynku sprzętu obronnego; w związku z tym zwraca się do państw członkowskich o dalsze starania w zakresie badań i rozwoju, przy poszanowaniu podjętego zobowiązania do przeznaczenia na ten cel 2 % wydatków na obronę, i o zharmonizowaną transpozycję dyrektyw pakietu obronnego;

68. wzywa krajowe agencje nabywające wyposażenie obronne w Europie do podjęcia konkretnych działań, przy wsparciu EAO, zachęcających do nabywania europejskiego sprzętu obronnego, poprzez przyłączenie się do dobrowolnego kodeksu postępowania, który wprowadzi zasadę „preferencji europejskiej” w niektórych obszarach wyposażenia obronnego, dla których ważne jest zachowanie strategicznej autonomii i suwerenności operacyjnej z perspektywy europejskiej, oraz do utrzymania przemysłowego i technologicznego prymatu Europy;

69. zdecydowanie opowiada się za ustanowieniem synergii cywilno-wojskowych w dziedzinie potencjału; wyraża nadzieję, że CMPD i EAO będą mogły w szybkim czasie określić swoje dopełniające się role, przy czym CMPD, pod zwierzchnictwem wysokiej przedstawiciel / wiceprzewodniczącej i w ramach ESDZ, powinna odgrywać strategiczną rolę w inicjowaniu i koordynowaniu prac, zwłaszcza w zakresie określania wspólnych potrzeb, zaś EAO – rolę operacyjną w rozwoju dualnych technologii i potencjału cywilno-wojskowego; uważa, że synergii tych można w szczególności poszukiwać w oparciu o wymiar bezpieczeństwa będący elementem programu ramowego badań i rozwoju;

70. przyjmuje z zadowoleniem dokonane podczas prezydencji szwedzkiej postępy na rzecz utworzenia mobilnej grupy europejskich ekspertów cywilno-wojskowych w dziedzinie reformy sektora bezpieczeństwa, ubolewając jednocześnie nad zwłoką w realizacji tego środka, zaproponowanego jesienią 2008 r., i ma nadzieję na szybkie utworzenie tej grupy;

71. popiera inicjatywy szkoleniowe mające na celu poprawę zdolności europejskiego personelu do współpracy ze sobą, a zwłaszcza:

- opracowanie programu wymiany młodych oficerów europejskich na wzór programu Erasmus;
- podniesienie zdolności szkoleniowych na szczeblu UE; podkreśla w szczególności konieczność jak najszybszego ustanowienia Europejskiego Kolegium Bezpieczeństwa i Obrony w nowej formie, zgodnie z decyzją Rady z grudnia 2008 r.;
- podniesienie instytucjonalnych zdolności szkoleniowych na szczeblu UE; w szczególności podkreśla potrzebę ustanowienia nowej europejskiej akademii działań zewnętrznych, która w ścisłej współpracy z właściwymi organami w państwach członkowskich i przy uwzględnieniu istniejących struktur szkoleniowych, takich jak kolegium obrony, udzielałaby urzędnikom unijnym i urzędnikom w państwach członkowskich kierowanym do pracy na stanowiskach w obszarze stosunków zewnętrznych, jak również personelowi misji w ramach WPBiO, szkoleń opartych na w pełni ujednoliconych programach studiów, obejmujących wszechstronne i wspólne szkolenia dla wszystkich urzędników oraz stosowne szkolenia z procedur konsularnych i legislacyjnych, dyplomacji, mediacji w przypadku konfliktów i stosunków międzynarodowych oraz z wiedzy o historii i funkcjonowaniu Unii Europejskiej;

Środa, 10 marca 2010 r.

72. uważa, że w perspektywie poprawy szkolenia personelu w terenie oraz optymalizacji wykorzystania zasobów szkoleniowych należy wprowadzić bardziej systematyczne powiązanie między personelem uczestniczącym w szkoleniach a personelem rozmieszczanym w ramach misji; zwraca się do Rady o ustanowienie wspólnego europejskiego statutu dla oddelegowanego personelu, regulującego normy w zakresie wykształcenia, doktryny operacyjnej i swobody działania w trakcie misji, kwestii praw i obowiązków oraz jakości wyposażenia, opieki medycznej i zabezpieczenia socjalnego w przypadku śmierci, odniesienia ran i niezdolności do służby;

73. przyjmuje z zadowoleniem podpisanie w dniu 26 lutego 2009 r. traktatu ze Strasburga, który nadaje Korpusowi Europejskiemu (Eurokorpus) osobowość prawną; wzywa, aby UE wykorzystywała te wielonarodowe siły w zależności od potrzeb;

Finansowanie WPBiO

74. przypomina, że Traktat z Lizbony nie zmienia w fundamentalny sposób finansowania misji i operacji prowadzonych w ramach WPBiO, tzn.:

— misje cywilne są finansowane z budżetu UE,

— wspólne koszty związane z operacjami wojskowymi są finansowane przez mechanizm ATHENA;

75. przypomina o postanowieniu Traktatu z Lizbony dotyczącym funduszu początkowego udostępnianego Wiceprzewodniczącemu / Wysokiemu Przedstawicielowi, służącego finansowaniu działań przygotowawczych do misji WPBiO, które z różnych powodów nie obciążają budżetu UE; podkreśla wartość dodaną tego funduszu, który powinien pozwolić na wzmocnienie zdolności Wiceprzewodniczącego / Wysokiego Przedstawiciela do skutecznego i szybkiego przygotowywania działań WPBiO; w związku z tym zachęca państwa członkowskie do szybkiego rozpoczęcia prac wdrożeniowych;

76. zwraca się do państw członkowskich o poszerzenie wykazu kosztów wspólnych finansowanych przez mechanizm ATHENA, tak aby zwiększyć wzajemną solidarność państw członkowskich i zachęcić ich większą liczbę do udziału w operacjach wojskowych UE;

77. w kontekście przeglądu rozporządzenia finansowego proponuje uelastycznienie przepisów i procedur mających zastosowanie do zarządzania kryzysowego, która to dziedzina musi odpowiadać szczególnym wymogom (szybkie rozmieszczenie, względy bezpieczeństwa itp.);

78. przypomina, że instrumenty finansowe zarządzane przez Komisję – zwłaszcza Instrument na rzecz Stabilności i Europejski Fundusz Rozwoju (w tym Afrykański Fundusz na rzecz Pokoju) – mają decydujące znaczenie dla zarządzania kryzysowego; podkreśla znaczenie koordynacji tych poszczególnych instrumentów;

Partnerstwa

UE/NATO

79. przypomina o potrzebie skonsolidowania strategicznego partnerstwa między UE a NATO oraz zapewnieniu ich dobrej współpracy; zaleca unikanie blokad i apeluje o przegląd obecnych ustaleń na temat współpracy operacyjnej UE-NATO (porozumienie Berlin Plus), a także o opracowanie nowych funkcjonalnych ram ułatwiających szerszą współpracę w przypadku, gdy obie organizacje działają w tych samych obszarach;

80. nalega, by wiceprzewodniczącą/wysoką przedstawiciel podjęła ścisły dialog z sekretarzem generalnym NATO w zakresie obecnie przeprowadzanego przeglądu koncepcji strategicznej tej organizacji, w celu zapewnienia pełnego uwzględnienia przez NATO rozwoju wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony UE, w tym stałego potencjału zorganizowanej współpracy w dziedzinie obrony;

Środa, 10 marca 2010 r.

81. ubolewa, że nadal nie podpisano porozumień technicznych między operacjami NATO i unijnymi w Afganistanie i Kosowie; wzywa Radę i państwa członkowskie, aby w odpowiednich gremiach UE i NATO prowadziły działania polityczne na rzecz wdrożenia;
82. podkreśla dobrą współpracę między obiema organizacjami w walce z piractwem (operacja „Atalanta” i operacja „Ocean Shield” NATO);
83. wyraża uznanie dla sekretarza generalnego NATO, który wyraził wolę włączenia UE, w tym Parlamentu Europejskiego, w dyskusje nad przeglądem koncepcji strategicznej tej organizacji; spodziewa się, że wyrażony zamiar przełoży się w bliskiej przyszłości na konkretne inicjatywy;
84. przyjmuje z zadowoleniem współpracę między UE a NATO w dziedzinie potencjału wojskowego, czego przykładem są prace nad poprawą potencjału operacyjnego śmigłowców;

UE/ONZ

85. przypomina o znaczeniu ścisłej współpracy między UE a Narodami Zjednoczonymi w zarządzaniu kryzysowym, w szczególności w obszarach działania, w których obie organizacje są obecne lub jedna zmienia drugą; apeluje o wzmocnienie tej współpracy we wczesnych fazach kryzysów, szczególnie w dziedzinie planowania;

UE/Unia Afrykańska

86. podkreśla znaczenie dobrej współpracy między Unią Europejską a Unią Afrykańską, zgodnie z zobowiązaniami podjętymi w ramach partnerstwa na rzecz pokoju i bezpieczeństwa, będącego elementem strategii UE-Afryka; uważa, że Unia Europejska powinna w miarę możliwości wspierać Unię Afrykańską, szczególnie w obszarach działania, w których ta ostatnia – jak w Somalii – jest jedyną organizacją obecną w terenie, zachęcając równocześnie Unię Afrykańską do wysiłków na rzecz rozwoju afrykańskich zdolności reagowania kryzysowego i zwiększenia efektywności wykorzystania pomocy otrzymywanej od partnerów międzynarodowych; wzywa Komisję i państwa członkowskie do poświęcenia szczególnej uwagi problemowi niekontrolowanego rozprzestrzeniania broni strzeleckiej i lekkiej, zwłaszcza w Afryce, i w związku z tym do położenia szczególnego nacisku na przestrzeganie obowiązujących przepisów w zakresie broni w regionach kryzysowych przez wszystkie państwa członkowskie;

UE/USA

87. apeluje do Rady o pogłębienie stosunków UE ze Stanami Zjednoczonymi w dziedzinie budowania pokoju i zarządzania kryzysowego, w tym kwestii wojskowych i klęsk żywiołowych, ponieważ współpraca ta ma szczególne znaczenie dla walki z piractwem, operacji w Somalii oraz wzmocnienia afrykańskiego potencjału w zakresie utrzymania pokoju, ale także operacji w Kosowie i w Afganistanie; przyjmuje ze szczególnym zadowoleniem udział Stanów Zjednoczonych w misji EULEX Kosowo pod europejskim dowództwem;
88. uważa, że nowa wersja tarczy antyrakietowej, rozważana przez administrację amerykańską, powinna zostać poddana gruntownej analizie i weryfikacji, a gdyby taki system miał być opracowany, należy wziąć pod uwagę wspólną wizję obrony krajów europejskich przed zagrożeniami balistycznymi, w dialogu na skalę kontynentalną, i sprzyjać udziałowi europejskiego przemysłu obronnego w jego tworzeniu;

Udział krajów trzecich w EPBiO

89. przypomina, że dotychczas w 16 operacjach cywilnych i wojskowych UE uczestniczyły 24 kraje z pięciu kontynentów; podkreśla, że udział państw trzecich w operacjach stanowi istotną wartość dodaną, tak polityczną jak operacyjną, dla operacji UE; uważa, że Unia musi w dalszym ciągu podążać tą drogą i zbadać możliwości pełniejszego angażowania tych krajów trzecich, jednakże bez uszczerbku dla własnej niezależności w podejmowaniu decyzji;

Środa, 10 marca 2010 r.

Uprawnienia parlamentarne

90. przyjmuje z zadowoleniem wzmożony udział Rady w pracach Parlamentu Europejskiego w dziedzinie bezpieczeństwa i obrony, szczególnie w ramach wyspecjalizowanej podkomisji; przyjmuje z zadowoleniem włączenie sekcji dotyczącej relacji z Parlamentem do ostatnich konkluzji Rady w sprawie EPBiO; w kontekście Traktatu z Lizbony zachęca wiceprzewodniczącą / wysoką przedstawiciel do dalszych działań w tym kierunku, tak aby zapewnić WPBiO silną legitymację demokratyczną;

91. przypomina, że Parlament Europejski jest jedyną ponadnarodową instytucją, która może rościć sobie uzasadnione prawo do demokratycznego nadzoru polityki bezpieczeństwa i obrony UE, i że rolę tę wzmocniło wejście w życie Traktatu z Lizbony; w tym kontekście uważa, że zgromadzenie UZE – którego istnienie opiera się na traktacie, którego nie podpisały wszystkie państwa członkowskie Unii Europejskiej (zmieniony traktat z Brukseli) – nie jest ani przygotowane z punktu widzenia politycznego, ani prawnie upoważnione do sprawowania nadzoru parlamentarnego nad WPBiO;

92. w związku z powyższym, mając na uwadze możliwości, które daje Traktat z Lizbony, zaleca, aby Parlament Europejski i parlamenty państw członkowskich w pełni wykorzystały protokół nr 1 tegoż traktatu celem wzmocnienia ich współpracy w dziedzinie EPBiO i WPBiO poprzez wypracowanie ściślejszych i bardziej uporządkowanych relacji roboczych między ich właściwymi komisjami w kwestiach bezpieczeństwa i obrony; podkreśla, że ta wzmocniona współpraca między Parlamentem Europejskim i parlamentami państw członkowskich zastąpi uprawnienia, które niesłusznie zawłaszczyło zgromadzenie UZE; podkreśla również konieczność dostosowania własnych struktur dla zapewnienia lepszego nadzoru WPBiO; wzywa Radę i wysoką przedstawiciel / wiceprzewodniczącą, aby znalazły sposób na zaangażowanie Parlamentu Europejskiego i jego właściwej komisji już na wczesnym etapie w opracowywanie koncepcji cywilnego zarządzania kryzysowego i planów operacyjnych;

93. zwraca się do Rady o informowanie Parlamentu z wyprzedzeniem o przygotowywanych misjach i operacjach oraz o ich przebiegu; w trosce o przejrzystość proponuje Radzie regularne informowanie go o wykorzystaniu mechanizmu ATHENA i funduszu początkowego, jak ma to już miejsce w przypadku wykorzystania środków EPBiO na misje cywilne; uważa, że w interesie przejrzystości budżetowej należy najpierw określić wszystkie niemilitarne koszty w budżecie UE, a jako następny krok, po niezbędnej zmianie traktatu, w budżecie UE należy ująć również koszty militarne;

94. zwraca się o przegląd porozumień międzyinstytucjonalnych z 2002 r. między Parlamentem Europejskim a Radą dotyczących dostępu Parlamentu Europejskiego do będących w posiadaniu Rady informacji szczególnie chronionych w dziedzinie EPBiO i WPBiO, tak aby posłowie odpowiedzialni – w szczególności przewodniczący podkomisji bezpieczeństwa i obrony oraz praw człowieka – mogli dysponować informacjami niezbędnymi do wykonywania swoich uprawnień w kompetentny sposób;

*

* *

95. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji, parlamentom państw członkowskich, Zgromadzeniu Parlamentarnemu NATO, a także sekretarzom generalnym ONZ i NATO.
